

COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak inzake het beroep van de heer X, hierna te noemen appellant, d.d.

8 december 2012, ontvangen 11 december 2012, tegen het besluit van de examencommissie van Tilburg School of Economics and Management (TiSEM) van 14 november 2012 om appellant wegens frauduleuze handelingen een drietal sancties op te leggen, te weten reeds behaalde positieve bonuspunten of nog te behalen bonuspunten voor het vak Brand Management worden verwijderd, c.q. niet toegekend en behaalde negatieve bonuspunten tot nu toe blijven geldig. Daarbij wordt appellant uitgesloten van deelname aan de herkansing van Brand Management en voorts van deelname aan het reguliere tentamen van het openstaande mastervak uit cluster B.

In reactie op de uitnodiging van het College van Beroep voor de Examens om na te gaan, of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk zou zijn, heeft de examencommissie, hierna te noemen verweerster, laten weten dat er op 16 januari 2013 een gesprek tussen partijen heeft plaatsgevonden maar dat er geen minnelijke schikking tot stand is gekomen. Verweerster heeft daarom op 30 januari 2013 verweer ingediend.

Op 7 februari 2013 heeft het college een openbare zitting gehouden ter behandeling van het beroep. Appellant verscheen in persoon. Namens verweerster verschenen Y en Z. Tijdens de zitting zijn partijen in de gelegenheid gesteld hun standpunten nader toe te lichten en vragen van het college te beantwoorden.

Op 4 januari 2013 heeft appellant een voorlopige voorziening aangevraagd voor het tentamen van het vak Brand Management. De voorzitter heeft op 7 januari 2013 besloten het verzoek tot deelname aan het (her)tentamen Brand Management toe te wijzen, met dien verstande dat de beoordeling van het tentamen uitsluitend plaats zal vinden indien partijen een minnelijke schikking bereiken dan wel het beroep gegrond verklaard wordt.

Appellant geeft in zijn beroepschrift aan dat verweerster hem een sanctie heeft opgelegd vanwege vermeende fraude bij het inleveren van een opdracht voor het vak Brand Management. Appellant is van mening dat hij geen fraude heeft gepleegd en dat geen deugdelijk bewijs is geleverd door de docent en/of de examencommissie dat er wel sprake zou zijn van fraude. Ter zitting voert appellant aan dat hij de straf te zwaar vindt. Appellant stelt bij de voorbereiding en uitwerking niet te hebben samengewerkt met de medestudent.

Ter zitting geeft appellant aan dat voor het vak Brand Management bonuspunten verdiend kunnen worden door het schrijven van discussiepunten. Voor het vak dienden twee onderdelen behaald te worden: een schriftelijk tentamen en een mondelinge presentatie. Per schriftelijke opdracht kan 0,25 bonuspunt worden behaald. Het totaal aantal behaalde bonuspunten wordt uiteindelijk opgeteld bij het eindcijfer van het onderdeel presentatie. Beide tentamenonderdelen wegen elk voor 50% mee. De discussiepunten moesten de dag voor de wekelijkse presentatie in het werkcollege worden ingeleverd. Appellant stelt dat hij geen fraude zou plegen c.q. riskeren voor het behalen van slechts 0,25 bonuspunt.

Appellant stelt dat uit de gelijkenissen in de opdrachten geen fraude valt af te leiden. Voor de overeenkomsten zijn er volgens hem andere verklaringen. Ter zitting voert appellant aan dat de

gelijkenissen kunnen voortvloeien uit het feit dat hij en zijn medestudent overleg hebben gepleegd over de opdrachten, hetgeen is toegestaan. Appellant licht toe dat hij en zijn medestudent klaarblijkelijk op dezelfde ideeën zijn gekomen naar aanleiding van het overleg. Appellant erkent dat enkele gelijkenissen tussen de uitwerkingen te constateren zijn maar benadrukt dat hij de opdracht individueel heeft gemaakt en dus niet met zijn medestudent teksten geschreven dan wel uitgewerkt heeft. Nog een verklaring voor de gelijkenissen is volgens appellant dat hij en zijn medestudent dezelfde literatuur hebben gebruikt bij de uitwerking van de discussiepunten. Ter motivering van dit standpunt legt appellant een schematisch overzicht van de vermeende identieke zinnen over aan het college met daarbij een verwijzing naar de gebruikte zin uit het paper. Appellant geeft aan dat hij de kernwoorden uit het paper (de literatuur) niet kan veranderen en dat deze dus logischerwijs terugkomen in zijn opdracht. Bovendien stelt hij dat Engelstalige begrippen slechts eenduidig kunnen worden vertaald.

Verweerster geeft aan dat zij na een melding inhoudende een vermoeden van fraude door de docent van het vak Brand Management aanleiding zag tot nader onderzoek. De docent signaleerde dat de tekst van appellant opvallende gelijkenissen vertoonde met die van medestudent. Verweerster heeft de opdrachten nader bestudeerd en is van mening dat sprake is van fraude. Verweerster concludeert dat de bewoordingen in de opdrachten bijna identiek zijn: op meerdere plekken staan identieke verwoordingen en is een vergelijkbare vraagstelling c.q. opinie te constateren, soms met een kleine wijziging in niet cruciale termen van elkaar verschillend gemaakt. Verweerster licht ter zitting toe dat examencommissieleden afzonderlijk de opdrachten hebben onderzocht en onafhankelijk van elkaar tot eenzelfde oordeel zijn gekomen. Ter onderbouwing van haar standpunt overlegt verweerster ter zitting de uitgewerkte opdrachten voorzien van markeringen aan het college. Volgens verweerster kan het niet louter toevallig zijn dat een groot deel van de gemarkeerde zinnen bijna identiek is en kan dit niet enkel het resultaat zijn van overleg maar duidt dit veeleer op samenwerking bij de uitwerking van de opdracht waarbij studenten elkaars teksten op enigerlei wijze hebben overgenomen c.q. overgeschreven. Verweerster legt uit dat het wel toegestaan is om voorafgaand aan een opdracht overleg te hebben over de studiestof maar dat het samen uitwerken van de opdracht c.q. elkaars tekst overschrijven, niet valt onder overleg en derhalve fraude is. Verweerster geeft aan dat bij het vak Brand Management uitdrukkelijk is gemeld dat de opdracht individueel en onafhankelijk door de student gemaakt moest worden.

Verweerster concludeert dat sprake is van fraude op grond van art. 19 lid 2 sub 9 van de Regels en Richtlijnen voor de Examencommissie van de Tilburg School of Economics and Management 2012/2013 (hierna: de regeling). Lid 2 sub g van deze regeling houdt in dat in ieder geval als fraude wordt aangemerkt *'als in een scriptie of ander werkstuk gegevens, teksten, redeneringen of gedachten van anderen zonder correcte bronvermelding volgens de binnen de wetenschap algemeen aanvaarde regels. Hiervan is onder meer sprake als: passages uit het werk van een ander nagenoeg woordelijk zijn overgenomen; uitgewerkte ideeën of vondsten van een ander worden gepresenteerd als eigen ideeën of vondsten'*.

Verweerster stelt dat uit de uitwerkingen blijkt dat de gelijkenis tussen de bewoordingen in beide opdrachten zo opvallend en omvangrijk is dat wordt voldaan aan de definitie van fraude zoals geformuleerd in art. 19 van de regeling.

Ten aanzien van de opgelegde sanctie geeft verweerster ter zitting aan dat appellant een masteropleiding volgt en dat het overschrijven van teksten in deze fase van de opleiding een ernstige vorm van fraude is. De sanctie die is opgelegd, is volgens verweerster een reguliere sanctie voor deze vorm van fraude. Verweerster licht hierbij toe dat appellant door de opgelegde sanctie studieverzwarend ondervindt maar niet per se studievertraging. Indien de student bij de eerste tentamenkans slaagt wordt eventuele studievertraging vermeden. Verweerster acht de sanctie in dit geval dan ook proportioneel. Verweerster geeft verder aan dat een uitzondering op deze reguliere sanctie wordt gemaakt indien een student een mobiele telefoon voor handen heeft tijdens een tentamen maar deze uit staat. In geval van fraude bij een thesis en/of recidive volgt een zwaardere sanctie dan de i.c. opgelegde sanctie, aldus verweerster.

Na kennisneming van de gedingstukken, alsmede gelet op het verhandelde ter zitting, acht het college het beroep ontvankelijk en overweegt als volgt.

Artikel 7.61 lid 2 van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk (hierna: WHW) onderzoek bepaalt dat het beroep kan worden ingesteld ter zake dat een beslissing in strijd is met het recht. Daaruit vloeit voort dat de toetsing door het college beperkt dient te blijven tot rechtmatigheidscriteria, zoals de vraag of verweerster zorgvuldig heeft gehandeld dan wel de vraag of gezegd zou moeten worden dat verweerster niet in redelijkheid tot de onderhavige beslissing heeft kunnen komen.

Ingevolge art. 7.10 WHW omvat elk tentamen een onderzoek naar kennis, het inzicht en de vaardigheden van de examinandus, alsmede de beoordeling van de uitkomsten van dat onderzoek.

Ingevolge art. 7.12b lid 1 onder b WHW stelt de examencommissie richtlijnen en aanwijzingen binnen het kader van de onderwijs- en examenregeling vast om de uitslag van tentamens en examens te beoordelen.

In art. 19 van de regeling is nader bepaald wat onder fraude moet worden verstaan. Ingevolge artikel 19 lid 2 van deze regeling wordt onder fraude verstaan het handelen of nalaten daarvan door een examinandus dat tot gevolg heeft dat het vormen van een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt gemaakt. In casu stelt verweerster dat sprake is van fraude op grond van art. 19 lid 2 sub g van de regeling.

Het college dient zich derhalve een oordeel te vormen of fraude in de zin van art. 19 lid 2 sub g zich voordoet en of dat andere gronden aanleiding geven tot het oordeel dat fraude heeft plaatsgevonden bij de uitwerking van de opdracht.

Het college constateert dat een aantal gelijkenissen in de uitwerkingen op te merken zijn. Het college stelt vast dat voorafgaand aan de opdracht tussen de studenten overleg heeft plaatsgevonden over de studiestof en dat dit was toegestaan voor zover de uitwerking van de opdracht individueel tot stand zou komen. Het college heeft het aldus begrepen dat het samen schrijven aan een opdracht niet was toegestaan.

Het college heeft kennis genomen van het bewijs dat door beide partijen ter zitting is overlegd en overweegt als volgt.

Het college overweegt dat appellant ter zitting heeft aangevoerd dat de gelijkenissen kunnen voortvloeien uit het met zijn medestudent gevoerde overleg, en de verwerkte en/of vertaalde literatuur. Verweerster heeft niet, althans onvoldoende weerlegd dat de gelijkenissen, zoals appellant heeft gesteld, kunnen voortvloeien uit de literatuur. Het komt het college aannemelijk voor dat gebruik van bepaalde literatuur zijn weerslag heeft in een uitwerking. Wanneer studenten dezelfde literatuur gebruiken neemt de kans op gelijkenissen toe, te meer wanneer de omvang van de opdracht zoals in casu beperkt is. Het college overweegt dan ook dat niet objectief en onomstotelijk uit de uitwerkingen is af te leiden dat studenten hebben samengewerkt en elkaars teksten hebben overgenomen, ondanks het feit dat de structuur, de formuleringen en het format van onderhavige uitwerkingen gelijkenissen vertonen. Wil in dit specifieke geval sprake zijn van fraude, dan zal hiertoe nader bewijs moeten worden overgelegd waaruit blijkt dat de teksten zodanige overeenkomsten vertonen die niet hun herkomst kunnen hebben in de gevoerde onderlinge voorbespreking en in de onderliggende literatuur en/of vertaling hiervan. Het college volgt verweerster niet in haar oordeel dat uit de structuur, de formuleringen en het format van de uitwerkingen objectief en onomstotelijk is af te leiden dat studenten bij de uitwerking hebben samengewerkt waarbij zij elkaars tekst en/of gedeelten van teksten op enigerlei wijze hebben overgenomen c.q. overgeschreven in de zin van ex. art. 19 lid 2 sub g.

Het college ziet voorts geen andere gronden die aanleiding kunnen geven tot het oordeel dat fraude heeft plaatsgevonden en komt voor het overige niet meer toe aan de vraag of i.c. een proportionele sanctie is opgelegd. Echter omdat appellant ter zitting verweer heeft gevoerd tegen de hoogte van de sanctie overweegt het college ten overvloede dat, indien fraude zou kunnen worden vastgesteld, zij verweerster niet kan volgen in haar redenering dat een proportionele sanctie is opgelegd in het onderhavige geval. Het college merkt op dat bij sanctieoplegging voorop moet worden gesteld dat met inachtneming van alle specifieke omstandigheden van het geval een afweging dient te worden gemaakt.

Overigens overweegt het college volledigheidshalve dat verweerster in haar verweerschrift heeft gesteld, dat zij een marginale toetsing heeft aangelegd en tegelijkertijd dat ze zorgvuldig en inhoudelijk onderzoek heeft verricht naar de fraude. Het college constateert derhalve een tegenstrijdigheid in het verweerschrift. Ter zitting heeft verweerster opgehelderd dat geen marginale toetsing maar een volledige toetsing is uitgevoerd. Het college concludeert dat sprake is van een kennelijke misslag in het verweerschrift. Het college merkt op dat bij de beoordeling van fraude de examencommissie gehouden is zelfstandig een oordeel te vormen over de vraag of fraude kan worden vastgesteld en de ernst daarvan. De examencommissie heeft i.c. zoals door haar betoogd tijdens de zitting en ondanks de geconstateerde tegenstrijdigheid in haar schriftelijk besluit, kennelijk een volledige toetsing aan haar oordeel ten grondslag gelegd.

Op grond van voorgaande overwegingen acht het college het beroep gegrond en draagt verweerster op om met inachtneming van deze uitspraak binnen veertien dagen een nieuw besluit te nemen.

Aldus besloten op 7 februari 2013 door het College van Beroep voor de Examens.

Tegen deze uitspraak kunt u, binnen zes weken na bekendmaking van deze uitspraak, beroep aantekenen bij het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs, Postbus 636, 2501 CN Den Haag. Voor meer informatie kunt u kijken op www.cbho.nl.